

РЕШЕНИЕ

№ 24445

гр. София, 17.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 05.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Даниела Гунева

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Николова
Младен Семов

като разгледа дело номер **4276** по описа за **2026** година докладвано от съдия
Даниела Гунева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).
Образувано е по касационна жалба на М. П. Л., чрез адв. Б. срещу решение № 845/09.03.2026г., постановено по н. а. х. д. № 607/2026г. по описа на СРС, НО, 18 състав, поправено с протоколно определение от 10.03.2026г., с което е потвърдена Заповед за задържане на лице с рег. № 5133з-81 от 19.03.2025 г., издадена от полицейски орган при СДВР, с която е постановено на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е постановено задържане за срок от 24 часа на М. Л..

С жалбата се релевират доводи за необоснованост и неправилност на съдебното решение поради постановяването му в нарушение на материалния закон. Според касатора заповедта е издадена без правно основание, без да са налице законовите предпоставки за издаването ѝ, като не се установява от данните по делото задържаният да има някаква връзка с престъпление. Същата е несъразмерна и незаконосъобразна, издадена в противоречие с целта на закона. Моли за отмяна на заповедта и претендира разноски за двете съдебни инстанции.

В открито съдебно заседание по делото касаторът не се явява, представлява се от адв. Б., който поддържа жалбата и претендира разноски.

Ответникът не се явява по делото, представлява се от юрк Б.. Постъпил е писмен отговор на касационната жалба чрез юрк. И., в която се твърди неоснователност на касационната жалба. Моли, да се остави без уважение касационната жалба и моли за присъждане на юрисконсултско

възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура се представлява от прокурор Ю., който счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София - град, 13 касационен състав, като се запозна с обжалвания съдебен акт, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 72, ал. 4, изр. второ от ЗМВР, и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Със заповед рег. № 513зз-81/19.03.2025г. на полицейски орган- старши инспектор при СДВР, на касатора е била наложена принудителна административна мярка (ПАМ) задържане за срок до 24 часа в помещение за временно задържане на СДВР на основание чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР. В заповедта се сочи като фактическо основание за издаването, че задържането е предприето, поради наличие на данни, че М. Л. е съпричастен към извършването на престъпление по чл.142, ал.2, т.5, вр. ал.1 от НК – за отвлечане на лицата И. П. и Б. М. по досъдебно производство № 11/2025г. по описа на СДВР. В нея е отразено, че Л. е задържан на 19.03.2025г. в 15:30 часа и освободен на 20.03.2025г. в 15:00 часа.

С постановление за привличане на обвиняем от 20.03.2025г. по ДП № 513 ЗМК 11/2025г. по описа на СДВР, пр. пр. № 201/2025г. на СГП, М. П. Л. е привлечен в качеството на обвиняем за извършване на престъпление по чл.142, ал.2, т.2 и т.5 вр. ал.1 от НК- отвлечане на 09.01.2025г. на лицата Б. М. М. и И. А. П..

С определение от 22.03.2025г., постановено по дело № 2038/2025г. на СГС, Наказателно отделение, 24 състав, искането на СГП за вземане на мярка за неотклонение “задържане под стража“ на М. Л. е оставено без уважение и по отношение на същия е взета мярка за неотклонение „подписка“.

За да потвърди така издадената заповед съставът на районния съд е приел, че заповедта е издадена от материално и териториално компетентен административен орган, отговаря на изискванията за форма. Съдържа необходимите реквизити, при задържането са спазени всички процесуални правила и правата на задържания не са нарушени. СРС счита, че от делото се установява, че към момента на задържането има данни, от които да се направи извод за обосновано подозрение за вероятна съпричастност на лицето към извършено престъпление, тъй като е разпитан като свидетел служител на МВР, чийто разпит предхожда задържането и в него се съдържат подробни основания жалбоподателят да бъде подозрян в участие в отвлечането на две лица, посочени в заповедта. Според въззивния съд съдържанието на заповедта съдържа достатъчно фактическа и правна информация, касателно основанията за задържането и за повдигане на обвинение, следователно е мотивирана. При тези съображения съдът е приел задържането за законно и е потвърдил оспорената заповед.

Настоящият съдебен състав намира, че така постановеното съдебно решение е валидно,

допустимо и правилно.

Упражняването на правомощието по чл. 72 от ЗМВР е в условията на оперативна самостоятелност и при предоставена на полицейския орган възможност да прецени, дали при наличие на нормативно установените фактически предпоставки, да наложи или не принудителната административна мярка. Следователно извършваната от съда проверка при оспорване на заповед, издадена на основание чл. 72, ал. 1 от ЗМВР, обхваща преценката дали административният орган е разполагал с дискреционна власт и спазил ли е изискванията за законосъобразност на административния акт, очертани в нормата на чл. 146 от АПК.

Обжалваният пред СРС административен акт е издаден от компетентен орган - полицейски орган по смисъла на чл. 57, ал. 1 от ЗМВР и в кръга на предоставените му от закона правомощия. При постановяването на заповедта съдът не констатира допуснати нарушения на административнопроизводствените правила. Спазени са законово установените процесуални изисквания като на задържаното лице са разяснени правата му по чл. 72, ал. 3, 4, 5 и 6 и чл. 73 от ЗМВР.

Настоящия касационен състав счита, че оспорената заповед за задържане на лице е издадена при правилно приложение на нормативно регламентирания императивни изисквания за съдържанието на акта, доколкото са посочени конкретни данни, обосноваващи прилагането на принудителната административна мярка "задържане за срок от 24 часа" в хипотезата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. В заповедта е посочено правното основание за постановяване на задържането – чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, като от фактическа страна обжалваният акт е обоснован с наличие на данни за съпричастност на Л. в престъпление от общ характер. За обосноваване на правото на органа да упражни предоставеното му правомощие в рамките на неговата дискреционна власт и за осигуряване възможност на адресата на акта да защити правата си, следва в заповедта за задържане да са описани конкретни фактически обстоятелства, сочещи на обосновано предположение, че лицето, спрямо което се постановява задържането с активното си поведение е осъществило конкретен престъпен състав по НК.

В конкретния случай е посочено образувано досъдебно производство № 11/2025г. по описа на СДВР, за престъпление по чл. 142 ал.2 т.5 вр. ал.1 от НК- отвличане по отношение на две или повече лица, а именно И. П. и Б. М..

Видно от материалите по делото е налично постановление за привличане на обвиняем по ДПН№11/2025г. по описа на СДВР спрямо М. Л. за престъпление по чл. 142 ал.2 т.2 и т.5 вр. ал.1 от НК от 20.03.2025г. , предявано в 21.40ч. на 20.03.2025г. Представено е и постановление за вземане мярка за неотклонение „задържане под стража“ за срок до 72ч.на прокурор по дело №11/2025г.

На 17.03.2025г. е проведен разпит на свидетел – разузнавач в 01 сектор ОПКП-СДВР, в който се посочват обективни данни за съпричастност на лицето М. Л. в престъплението, посочено в Заповедта, предмет на оспорване в настоящето производство.

За обосноваване на правото на органа да упражни предоставеното му правомощие в рамките на неговата дискреционна власт и за осигуряване възможност на адресата на акта да защити правата си, следва в заповедта за задържане по чл. 72, ал. 1, т. 1 да са описани конкретни фактически

обстоятелства, обуславящи издаването на заповед за задържане за срок от 24 часа в приложената от полицейския орган законова хипотеза, каквито съдът намира, че се съдържат в процесната заповед. Вярно е, че не е достатъчно заповедта за задържане да съдържа само позоваване на приложимите разпоредби, без посочване на специфични обстоятелства или действия/бездействия на задържаното лице, релевиращи наличието на фактически основания за задържането, като трайно ЕСПЧ приема, че при липсата на конкретна фактическа обосновка на необходимостта от задържането, задържането се явява несъвместимо с принципа за защита на лицата от произвол. В случая в заповедта са обективирани факти и обстоятелства, релевиращи наличието на конкретни и обективни данни, сочещи на съществуването на обосновано подозрение за извършване на конкретно престъпление от Л., а и такива са представени по делото в значителен обем.

В Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на Върховния съд е посочено, че "мотивите не е необходимо обаче да съвпадат по време с издаването на административния акт или отказа и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Не съществува пречка мотивите да бъдат изложени и допълнително, след издаването на административния акт, стига да се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране на индивидуалните административни актове и отказите за издаване на такива". В настоящия случай мотивите се съдържат в проведените следствени действия по ДП 11/2025г. на СДВР, което ДП е цитирано в заповедта, както и извършеното престъпление спрямо две лица с посочени имена.

В случая е посочен номер на досъдебно производство, налично е доказателство за образувано ДП, налично постановление за образуване на наказателно производство, издаден от прокурор, извършени са и следствени действия със задържаното лице, което оправдава целта на задържането.

С оглед на гореизложеното правилно СРС е приел, че е изпълнено законовото изискване по чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР за посочване в заповедта по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР на основанията за прилагането на принудителната административна мярка "задържане за срок от 24 часа".

Задържането за срок от 24 часа по чл. 72 от ЗМВР представлява принудителна административна мярка и като всяка ПАМ налага неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Мярката по чл. 72 от ЗМВР, в зависимост от конкретния случай, би могла да има превантивен или преустановителен характер. В случая приложената ПАМ освен фактически обоснована от гледна точка наличието на материалноправното основание по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, се явява и съответна на целта на закона. Целта на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е задържането като превантивна мярка да предотврати възможността лицето, което има вероятност да е извършило престъпление, да се укрие и спрямо него да не може да бъде приведено в действие наказателно преследване. Посочената норма дава възможност на органите на МВР да реализират законовите си правомощия по разкриването и предотвратяването на престъпления чрез задържане на заподозряното лице за 24 часа, когато резултатът не може да бъде постигнат без прилагането на тази принудителна мярка. В случая, видно от доказателствата по делото са налице и данни за нуждата от извършване на неотложни процесуалноследствени действия.

За прилагането на ПАМ по чл. 72, ал. 1, т. 1 от МВР не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен и безспорен начин вината на лицето, извършило престъпление,

както и да е определена точната наказателноправна квалификация на деянието по НК и основанията за подвеждане под наказателна отговорност. Достатъчно е наличието на данни обосноваващи предположение, че има вероятност лицето да е извършител на престъпление. Доказателства за наличие на данни за участие или съпричастност на Л. към престъпен акт по делото са ангажирани. Като всяка ПАМ задържането за срок от 24 часа налага неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Мярката по чл. 72 от ЗМВР, в зависимост от конкретния случай, би могла да има превантивен или преустановителен характер и се предприема било с цел да се предотвратят вредните последици от извършено престъпление, било за да осуети прикриването на престъплението, както и с цел започване на разследване срещу вероятния извършител.

В случая от доказателствата по делото може да се установи каква е била конкретната цел за издаването на оспорената заповед и постановеното с нея задържане, поради което същото се явява съразмерно с целта на закона - чл. 6, ал. 2 от АПК. Като проявление на принципа за съразмерността, административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. От доказателствата по делото, е очевидно, че е спазено изискването с прилагането на ПАМ да не се надхвърля необходимото за постигането на целения от закона резултат.

По изложените съображения настоящият касационен състав приема, че като е потвърдил оспорената заповед първостепенният съд е постановил правилно решение, в съответствие с материалния закон.

С оглед изхода на делото искането на пълномощника на ответника за присъждане на направените по делото разноски е своевременно направено, и такива се следват в размер на 102,25 евро/сто и две евро и двадесет и пет цента/

Така мотивиран, Административен съд София-град, 13 кас. състав:

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 845/09.03.2026г., постановено по н. а. х. д. № 607/2026г. по описа на СРС, НО, 18 състав

ОСЪЖДА М. П. Л. да заплати на СДВР сумата от 66,46 евро/шестдесет и шест евро и четиридесет и шест цента/ разноски по делото.

Решението е окончателно.

